

Ronald Giphart & Rob van Scheers

Kuipkoorts

Met tekeningen van Nico Heiligers

Proloog

14 december 2014

Feyenoord-AZ 2-2

Het is een waterkoude zondagmiddag, speelronde zestien van de vaderlandse Eredivisie. Wij, schrijvers dezes, Rob & Ronald, zijn op weg van onze woonplaats Utrecht naar stadion De Kuip in Rotterdam. Zestien jaar geleden – we hebben het over het Feyenoord-rampseizoen 1997/'98 – ondernamen we deze reis meerdere keren per maand. Destijds hadden we twee seizoenkaarten voor onszelf en één voor een steeds wisselende gast. Ons idee was om met vrienden en bekenden te praten over 'de liefde die Feyenoord heet'. Waarom waren we zo verknocht aan die Rotterdamse club van rood en wit? Wie het wist mocht het zeggen.

Eh, onze liefde ging lang terug. Rob (geboren in seizoen 1959/'60) vond in het roemruchte Feyenoord-jaar 1969 in Utrecht een plaatje van Willem van Hanegem op straat, en vroeg thuis wie of dat was. Zijn vader antwoordde dat ze hem 'de Kromme' noemden. 'Een beetje een rare gozer, hij komt uit Utrecht, maar is wel een goede voetballer.' Robs moeder voegde eraan toe: 'Is het je opgevallen dat de Krom-

me's wenkbrauwen doorlopen? Dat hebben alleen misdadigers.'

Dat was de beste aanbeveling denkbaar. Rob zei het Utrechtse DOS vaarwel en werd fan van Feijenoord, zoals de naam van de club toen nog werd gespeld.

De ander van ons (Ronald, Dordrecht, seizoen 1965/'66) had een oma die ook al vóór haar totale dementie urenlang vertelde van haar boottocht met een schip genaamd *De Grote Beer* naar Lissabon, toen duizenden supporters afreisden om Feijenoord te steunen in de historische wedstrijd tegen Benfica. De Rotterdammers verloren met 3-1, Feijenoord kwam eerst voor, maar de meegereisde supporters durfden in de fascistische heilstaat niet te juichen. Ook Ronalds vader was een aanhanger van Feijenoord en later van Feyenoord. Thuis had Ronald, net als Rob trouwens, een grote poster van Willem van Hanegem, uitgegeven door kruideniersketen VIVO. Ergens rechtsonder Willems linkerarm (ter hoogte van Vak T, stoel 41 en 42) zaten duidelijk Ronalds vader en diens vaste voetbalvriend. Voor Ronald het begin van zijn liefde.

De Engelse schrijver Nick Hornby stelde in zijn boek *Fever Pitch* (1992) dat de liefde voor een voetbalclub (in zijn geval Arsenal) te vergelijken valt met het bezit van een bochel: iets waarmee je moet leren leven. Hij had gelijk, alleen voelt de ziekte van Feyenoord voor ons als een bochel én een hazelip én een open rug én een tennisarm én een bokseersneus én bloemkooloren én twee horrelvoeten. Feyenoord is, zacht gezegd, een weerbarstige club om lief te hebben, want zoals de taalvernieuwende supporters in De Kuip paradoxaal plegen te zingen: 'Iedereen is tegen ons, behalve wij.' De verwachtingen

zijn bij Feyenoord altijd uitermate hoog gespannen, de resultaten vallen opmerkelijk vaak tegen. En als het een keer goed lijkt te gaan, dondert het seizoen doorgaans alsnog in elkaar.

Zestien jaar geleden zaten wij op de tribune met onder anderen sportverslaggevers, cabaretiers (onder wie Vincent Bijlo, die Feyenoord vooral auditief beoordeelde), schrijvers en zelfs een kok (die De Kuip peilde op het culinaire gehalte en sindsdien nooit meer naar een voetbalwedstrijd is geweest). De gesprekken gingen over onbaatzuchtige liefde, het roemruchte verleden, de successen van weleer, de helden die de club glans gaven, het Rotterdamse spitsprobleem (en dan hadden we het niet over de file bij de Van Brienoordbrug), de aanvaringen met de Erfvijand en de ongetwijfeld glorieuze toekomst.

Die toekomst is inmiddels zestien jaar verder, voor ons aanleiding om nog één keer naar De Kuip te gaan – als speciale reporters voor de kersteditie van *Voetbal International* – en terug te kijken op onze Werdegang van 1997/'98 en de vraag wat er in de tussentijd allemaal is gebeurd met onze bochel, hazelip, open rug en horrelvoeten. In de woorden van Don Leo Beenhakker (toen hij na een overwinning bij Stuttgart eens de vraag kreeg wat er mis was met het Duitse voetbal): *'Haben Sie eine Stunde?'* Hebben jullie even een uurtje?

We komen aan bij De Kuip. Hij staat er nog, gelukkig. De oorspronkelijke, bedoelen we. Het blijkt dat we behoorlijk te vroeg zijn, zelfs het persloket is nog dicht. Dat zegt toch wel iets. Dat twee jongensmannen van samen meer dan honderd jaar oud als twee kinderen te voorbarig op een verjaardagspartijtje verschijnen, louter van jubelende zenuwen.

Eenmaal door de poorten besluiten we eerst het stadion te inspecteren. Altijd weer een bijzonder moment, zo'n weliswaar nu nog lege, maar overweldigende Kuip. Weldra zullen hier vijftigduizend mensen zich verzamelen voor de hoogmis van het voetbal. Al twee miljoen jaar lang trekken onze voorouders ten strijde, en die biologische adaptatie resulteert in dit gesublimeerde treffen. We gaan oorlog voeren, en niet alleen in de zestien.

Daar straalt-ie, de Heilige Mat. Hoe ligt het veld erbij? Niet dat we geen vertrouwen hebben in onze gereputeerde Feyenoord-*groundsmen* Erwin Beltman, juist wel! De afgelopen KNVB-Bekerfinale (PEC Zwolle-Ajax, uitslag 5-1) (hoeveel?) (5-1) waren er achterlijke toestanden met vuurwerk op het veld, eh, op ons veld. Onze Rotterdamse held Beltman verscheen tijdens de onderbreking op SBS6 met tranen in zijn ogen in beeld. 'Voetbal is dan wel oorlog, maar dit... is verschrikkelijk!' Om er gedeceideerd aan toe te voegen: 'Zondag is de mat weer klaar. Dan trekt Feyenoord ten strijde tegen Cambuur.' En dat was ook zo. En zo zal het altijd zijn, wég met iedere vorm van kunstgras! Eigen gras eerst!

Zwijgend zitten we op rij 7, de stoeltjes 37 en 38. De aanvang is om 16.45 uur en we zien hoe in de Tweede Ring een bloedrode middagzon dreigend onder gaat in de entreepoorten van de tribunes aan de overkant. Rob, die veel over film schrijft, trekt een analogie met *Apocalypse Now*, die beroemde aanvalsondergangscène in het volle rood. Zoiets staat AZ nu ook te wachten, dat kan niet anders! Alleen met dit verschil dat 'helikopters als dodelijke horzels' De Kuip doorgaans slechts tijdens de Open Dag bereiken.

Binnen in de persruimte vullen we eerst maar eens de pers-voetbalpoule in, op een schoolbord vlak bij de bar. In onze gebruikelijke overmoed kiezen we voor een ruststand van 1-0, waarna we achteloos een einduitslag van 8-1 voorspellen. Ja, waarom ook niet! De Europa League-tegenspeler van vorige week, Standard Luik, had op lachwekkende wijze gemeend Feyenoord in verwarring te moeten brengen. Zij verschenen in een verkapt Ajax-shirt, met zo'n identieke, spuuglelijke rode baan, al bleek het – toegegeven – achteraf hun gebruikelijke thuistenuue. Het shirt werkte op de Feyenoorders als een rode lap op een stier. We wonnen overtuigend met 0-3. Ronald belde Rob direct na de wedstrijd vrolijk op: 'Van dít Ajax winnen we wél!'

Ondertussen druppelen de eerste échte sportjournalisten binnen. Die komen nooit eens ergens té vroeg, professionals als ze zijn. Wat dan wel weer grappig is: er was een tijd dat sportjongens in de journalistieke pikorde onderaan bungelden, ergens tussen filmrecensenten en popjournalisten in. Het plankton van de journalistiek, zeg maar. Rob herinnert zich van zijn tijd aan de School voor de Journalistiek, zo midden jaren tachtig, dat deze sportjongens als enigen precies wisten wat zij wilden: sport, sport, sport, en dat was het dan. Maar ja, de zeldzame uitzondering die wel enige statuur had was destijds Meneer Kuiphof, en vooruit, Theo Reitsma ook – verder viel er weinig journalistieke eer aan te behalen. De tijd heeft dit op robuuste wijze ingehaald. Want moet je nu eens kijken. Sportjournalisten hebben inmiddels eigen talkshows, zeeën aan zendtijd, eigen kledinglijnen, ze openen zelfs winkels. Sportjournalisten zijn de voetballers van onze tijd! Dat zegt iets over onze veranderende samenleving. Wie wil er nu nog

een deftige politiek-commentator zijn? Wij niet. Wij gaan liever naar de wedstrijd kijken. We hebben er echt zin in.

Monter knopen we een paar praatjes aan met onze nieuwe collega's – en wat ons vooral opvalt is dit: iedereen die we spreken (we noemen natuurlijk geen namen, maar we hebben het over Willem Vissers van *de Volkskrant*, Jeroen Grue-ter van *Studio Sport* en Leo Driessen van FOX Sport) heeft een zwak voor Feyenoord. Iedereen blijkt helemaal niet 'tegen ons behalve wij': iedereen is voor ons! En wij ook! Feyenoord is de mooiste club van Nederland! En het voetbal valt soms ook heus eigenlijk best weleens een keertje soms zo nu en dan heel af en toe wel mee. Althans niet tegen.

Naast ons op de perstribune zit de illustere Jan 'Mister Feyenoord' Boskamp, collega-analist en clubicoon. Ter begroeting geeft hij Rob een beukende nekslag, terwijl Ronald godzijdank net wegduikt voor zijn liefkozing.

'ZO JONGENS, ZIJN JULLIE ER OOK WEER? GEZELLIG!' informeert hij beleefd.

Gezellig? Alsof we hier verdomme voor onze lol zitten. Het is werk, zeggen we uit zelfbescherming.

We worden ingehaald door ons eigen vooroordeel. De eerste twintig minuten van Feyenoord–AZ zijn misschien wel de mooiste twintig minuten die we in De Kuip hebben meegemaakt. Althans, dit seizoen. Feyenoord speelt tikkitakki-oppermachtig en blaast die Alkmaarse gatenkaaskoppen van het veld. Een warme gloed trekt over onze ruggegraat. God-alle machtig, wat zijn wij goed! Rutten is een wereldtrainer. Dit is het beste Feyenoord aller tijden! Dan...

Scoort AZ.

Precies zoals een voorspelbaar Feyenoord-potje gaat.

Bummer.

En AZ scoort nog een keer.

Andermaal een bummer. Nu staan wij dus achter met 0-2.

‘Nou lekker dan,’ zegt een van ons.

‘De wassende wateren des onheils kolken over de boorden van De Kuip, en dat uitgerekend op onze terugkomdag...’
zegt de ander.

‘Wacht Rob, die schrijf ik even op.’

Rust. We hebben het nodig. Ons aloude Feyenoord-gevoel is weer volkomen bevestigd. We staan achter en het ziet er niet goed uit. Door de ‘valwinden in De Kuip’, zoals oud-Feyenoorder Johan Crujff het ooit diagnosticeerde, dwarrelden alle voorzetten, corners, ingooien en uittrappen alle kanten op, behalve naar spelers in hetzelfde shirt. Dit voelt als thuiskomen. Dit is het Feyenoord dat we zo hebben gemist. Onlangs nog heroïsch winnen van Sevilla, als wij er eens een keer niet bij zijn, en dan verdomme in het stof tegen zo’n laffe counterploeg als AZ.

Onze opdracht is te onderzoeken wat er ook alweer in zestien jaar is veranderd in De Kuip. Nou, *nothing changes, really*. Somber stellen we vast dat onze komst de zaken alleen maar heeft verergerd. We herkennen dit patroon en het bevalt ons niets. Als wij ergens bij zijn gaat het meestal mis. Onder het genot van een door Feyenoord verstrekte roze koek nemen we een dramatisch besluit: in het belang van de club is het wellicht beter dat Rob & Ronald nimmer meer een wedstrijd van Feyenoord bezoeken, want het is wel

duidelijk wat de gevolgen zijn. Misschien – zo fantaseren we – moeten we ons voortaan maar eens bekendmaken als o2o-fans, een strategische Paard van Troje-zet, zodat wij in die vermaledijde ArenA ook eens wat onheil en rampspoed teweegbrengen. Zullen we wisselen van club? Hup Ajax!

Gepikeerd trekken we ons terug in een hoek van de persruimte. Goed, wat is er sinds *De liefde die Feyenoord heet* met het instituut gebeurd? Zestien jaar lief en leed flitsen aan ons geestesoog voorbij. In een reporter's notebook noteren we lijstjes.

Het eerste lijstje heet: *The Hall of Fame*. De successen van Feyenoord in de afgelopen jaren. Daar gaan we. Reken even mee.

Feit: we werden de laatste landskampioen van de 20ste eeuw.

Nog een feit: we zijn de laatste club met Europees succes. In 2002 wonnen we onder leiding van Bert van Marwijk de UEFA Cup. Het voelt als gisteren, voor ons.

Feit: we hebben genoten van de vrije trappen van Pi-Air, misschien wel de beste vrijetrappennemer die Nederland ooit heeft gehad.

Feit: we zagen de opmars van Van Persie, misschien wel de een na beste vrijetrappennemer die Nederland ooit heeft gehad (geen ruzie maken, jongens).

Feit: we laafden ons aan de eeuwige inzet van Dirk Kuyt en de voetbalpoëzie van Giovanni van Bronckhorst, de laatste gentleman van de Nederlandse velden. Wat zijn we verwend.

Ander lijstje. Wat ook voor onze ogen voorbijtrekt is: *The Walk of Shame*. Feit: de rellen bij Nancy. Feit: uitsluiting Europees voetbal. Feit: meerdere bijna-faillissementen. Feit:

het onwaardige afscheid van clubjongen Mario Been. Feit: de getrokken pistolen in het Maasgebouw. God, wat zijn we verwend.

Ho stop, de tweede helft begint! Wat we voorspellen is dit: als er nu niet snel wordt gescoord zal er een deken van verongelijkheid over De Kuip dalen. Zo ging het in onze tijd namelijk steevast. Dankzij blunders van de spelers en scheidsrechterlijke dwalingen sloeg de stemming onder het legioen rigoureuus om. Het misnoegen over 'wat het zou kunnen zijn' versus 'wat het is' werd steeds beklemmender. Ook wij maakten ons daar destijds aan schuldig. Zo waren ook onze manieren.

Met grote onrustgevoelens lopen we via de trap de tribune weer op, en constateren een peripetie, volgens de *Dikke Joop van Daele* 'een plotselinge omkeer van de handeling in de klassieke tragedie'. We horen helemaal geen verongelijkheid haatkoren. Er wordt gezongen: 'En wie niet springt... die krijgt het koud!' Feit: er gaan helemaal geen vuurwerkbommen af en zelfs het AZ-uitvak is nog gewoon intact. Er is een rotsvast vertrouwen in een goede afloop. Hoe is dit in godsnaam mogelijk? Wat hebben we in al die jaren gemist? Alles is veranderd!

Even hebben we moeite ons aan te passen. Iedereen is voor Feyenoord, behalve wij blijkbaar. En dan gebeurt het ook met ons. We worden gegrepen door deze schokgolf, deze opbeurende mindfullness van positiviteit. En dat allemaal in De Kuip. Feyenoord zet aan en drukt door.

Goed, het duurt even, maar in de 93ste speelminuut valt dan de bevrijdende 2-2 alsnog. Op basis van het jarenlange

‘leed dat Feyenoord heet’ hadden Rob & Ronald dit bepaald niet meer verwacht, maar De Kuip dus blijkbaar wel.

Met de echte fans verlaten we goedgehumtst de tribune. We speelden goed. We kwamen achter. We talmde niet. Alleen jammer dat we met deze uitslag het kampioenschap dit jaar wel op onze buik kunnen schrijven.

Na de wedstrijd liggen de broodjes kroket te dampen in de persruimte. We zijn verkleumd en verhit tegelijk. Rob & Ronald vallen aan, een handeling die ons terugbrengt naar het in onze kringen zo vaak bezongen ‘Julio Ricardo Cruz-kroketincident’. Dat greep plaats na de wedstrijd Feyenoord–Roda JC (1-0), gespeeld op woensdag 22 april 1998. Cruz was weer eens geschorst. Daarom verscheen hij wat eerder dan de overige spelers met zijn clubkostuum in de perskamer. Rob zou even broodjes kroket halen, en ook El Jardinero stond in de rij. De blonde dame achter het buffet had dat niet zo in de gaten, en vroeg aan Rob: ‘Zegt u het maar.’

Rob had natuurlijk hoffelijk moeten zeggen: ‘Non, non... señor Cruz, por favor.’ Maar hij antwoordde: ‘Met extra mosterd graag.’

Woest draaide señor Cruz zich om. Hij tuurde over het verlichte veld van De Kuip alsof het de Argentijnse pampa’s betrof, en verloor zich in een mijmering. Te vrezen valt dat hij daar en toen al heeft besloten om naar Italië te vertrekken. Naar Bologna om precies te zijn, al bleef hij dan nog twee seizoenen bij ons, een kwestie van contract. Veel te laat, maar welgemeend: ‘Perdóname, señor Cruz.’ We zullen uw wereldgoals tegen Juventus niet licht vergeten. We hebben ze zelf gezien. Die hebben u per slot in de rijen der Feyen-

oord-culthelden gebracht, het domein waar andere illustere figuren als Kiprich, Laseroms, Fraser, Piet Romeijn, Obiku, Guidetti, De Wolf, Pellè, Kuyt, Van Hanegem en noem ze maar op zich ook voor eeuwig hebben gevestigd. Dan ben je iemand. In onze kosmos, althans.

Bij het trainerspraatje blijkt dat de coaches een andere wedstrijd hebben gezien dan de rest van het stadion. De trainers zijn allebei teleurgesteld. John van den Brom omdat AZ die volstrekt geflatteerde 0-2 ruststand toch nog heeft weggegeven en Fred Rutten omdat hij een overwinning voor Feyenoord volstrekt verdiend had gevonden. Wij, kenners, horen tot Team Fred. Perschef Raymond Salomon leidt het gesprekje, en kijkt na de fascinerend oninteressante statements geïnteresseerd de zaal in. Of er nog vragen zijn? Nou, Ronald weet er wel een, maar Rob kan die hem nog net uit zijn hoofd praten. Die vraagt luidde: ‘Zeg, waarom mag die Van den Brom hier in ónze Kuip achter de perstafel in het midden zitten?’

Na de persconferentie gaan we op zoek naar de plek die ons al een paar weken angst inboezemt. Op de uitnodiging die we van de persafdeling van Feyenoord hadden gekregen stond dat we, als we daar prijs op stelden, ook de zogenaamde ‘Mixed Zone’ mochten bezoeken, de plek waar collega’s van de schrijvende en filmende pers na de wedstrijd de spelers kunnen ontmoeten.

De Mixed Zone...

De ruimte waar de goddelijken en de stervelingen elkaar treffen, het voorgeborchte waar tijd en eeuwigheid elkaar ontmoeten, waar sterren in de nacht worden geboren (zou

Hugo Camps schrijven). Hoe zou het zijn, stelden we ons verlekkerd voor, om met aanvoerder Clasic even de wedstrijd door te nemen? Om met Kongolo te praten over de toestand in de wereld, met Immers over de onkenbaarheid van de waarheid, met Manu over finale immaniteit of met Bilal over al die door botox verruïneerde voetbalvrouwgezichten. En wellicht waren de spelers ook geïnteresseerd in óns, wat wij in het stadion deden, wat wij van de wedstrijd hadden gevonden. En wat betekent de geboorte van Jezus Christus voor ze? Qua kerstnummer.

En dus gaan we op zoek naar antwoorden. De met linten afgezette spelersbus van AZ staat pontificaal naast het perscentrum en een glazen hal met een portier ervoor. Dat is dus The Zone. Er staat een verlaten AZ-speler voor een camera (Gudelij... kopen!), maar verder is de ruimte op een paar postende journalisten na zo goed als leeg.

‘Is dit nu de Mixed Zone van een topclub?’ vragen we aan de man bij de ingang. Hij knikt verveeld en laat ons binnen.

Twaalf lange lange lange lange lange lange minuten wachten we zwijgend op de komst van de gladiatoren, maar er is bedroevend weinig activiteit. Zouden de feestelijkheden al zijn geweest? Lopen we weer eens achter de feiten aan? Een medewerker laat een scherm met sponsornamen elektronisch oprollen. Leuk voor de volgende keer om te weten dat het sponsorreclamewandje geprint is op een rolgordijntje. En dan gebeurt het toch: Kenneth Vermeer, ónze Kenneth Vermeer, de beste keeper van Nederland, komt achter een scherm vandaan waar hij blijkbaar net een interview heeft gegeven. Hij loopt langs de verlaten dranghekken van The Zone. In een reflex roepen we hem.

‘Kenneth!’ ricocheert het door de ruimte. Niet ‘meneer Vermeer’ of ‘excuseert u ons’, maar we bulderen ordinair zijn voornaam door de hal. Hé gabber! Voetballers zijn van iedereen, ook wij maken ons eraan schuldig.

‘Mogen we je wat vragen?’ tutoyeren we Kenneth ongevraagd, al hebben we op dat moment nog geen idee wat we van hem zouden willen weten. Dhr. Vermeer vergeeft ons onze onbeschaafdheid en wendt zich professioneel tot ons. Kenneth oogt als een man voor wie wij onze zo nauwkeurig gekoesterde heteroseksualiteit best even opzij zouden willen zetten. Onze keeper! *Move over*, Humberto Tan.

‘Waarmee kan ik jullie van dienst zijn?’ begint Vermeer het gesprek.

Even vallen we stil. Er moet nu een vraag komen. Als in nú. Wat hebben we al die maanden eigenlijk aan Kenneth Vermeer willen vragen?

Onbeholpen staan we bij het dranghek. We kijken elkaar aan. Stotterend geven we Kenneth een hand om ons voor te stellen.

‘Wat vind je van ons Feyenoord?’ is na een ongemakkelijke seconde of tien onze briljante openingszet. Terwijl een van ons een dictafoon-app van zijn telefoon aanzet om een beetje professioneel over te komen, gaat de ander erbij staan als een echte reporter. Blijkt sportjournalistiek dus toch een vak.

Kenneth Vermeer neemt ons peilend op. Hij kent ze wel, die sportjournalisten. Hij had een vraag verwacht over de wedstrijd van zo-even. Snel herneemt hij zich. Kenneth – we mogen hem inmiddels Kenneth noemen – ontdooit en zegt dat spelen in De Kuip hem altijd een *boost* heeft gegeven. ‘Dat merkte ik bij mijn vorige club ook al.’

We vragen hem wat hij vindt van onze stelling dat de wederopstanding van Feyenoord – ondanks de kleine *hick up* van vandaag – aan hem te danken is. Hij reageert oprecht bescheiden. Ach, hij is maar ‘een kleine schakel’. Maar wel een schakel die ons vandaag voor een nederlaag heeft behoed.

Terug in de auto naar Utrecht tellen we onze zegeningen. Het was een toplichtwedstrijd en God, wat hebben we dit gemist. Wel stellen we nogmaals vast dat dit seizoen door de uitslag van vanmiddag eigenlijk verloren is, wat het kampioenschap betreft, maar Europees kampioen worden we natuurlijk sowieso! Het was een louterende ervaring om weer eens als blinde supporters naar Feyenoord af te mogen reizen.

We hadden *Kuipkoorts*, en het voelde goed. En ach, dat kampioenschap zal er deze eeuw heus nog wel een keer van komen. We hebben nog vierentachtig rampseizoenen te gaan. Misschien dat de latere trainer Kenneth Vermeer, Mister Feyenoord non plus ultra, ooit verlichting zal brengen. Hup Feyenoord! *We'll be back*.

17 december 2014

PSV-Feyenoord 4-3

‘Daar krijgen jullie spijt van.’ De vrouw van een van ons is er uitgesproken over. ‘Zo ging het de vorige keer ook. Toen begonnen jullie goedgemutst en vol verwachting over de prestaties. Halverwege het seizoen werd het een straf, weet je nog? Dat gaat nu weer gebeuren. Zo gaat het altijd, bij Feyenoord.’

Wij: ‘Doe niet altijd zo negatief.’

Zij: ‘Jullie moeten het helemaal zelf weten, maar het wordt weer huilen, *mark my words*.’

Met het huiselijk front uit de weg geruimd benaderen we Feyenoord met de vraag of we tot aan het landskampioenschap onze club met een steeds wisselende gast mogen bezoeken. Het antwoord op ons verzoek wachten we af in de huiskamer van Ronald, waar Feyenoord vanavond uit tegen PSV voetbalt. Een beladen wedstrijd. Jaren geleden, vier om precies te zijn, sliep Ronald in Eindhoven. Hoe vaak moest hij in Eindhoven zijn? Af en toe. Hoe vaak sliep hij in Eindhoven? Bijna helemaal nooit. En die nacht dan? Ja, die nacht